

Глава 9

Осъдена

Който е достоен за затвор, той вече е в затвора. Да заслужиш вериги е все едно, че ги носиш.

Виктор Юго

Днес е седемнайсети ноември две хиляди и дванайсета година. Събудих се изпълнена със съмнения, че дори и безсмъртна ще оцелея от програмата ми на обучение и драконовските мерки, предприети заради моя милост.

Вчера бях телепортирана след краткия разговор с Еир Теодор в новия ми апартамент – една страхотна, напълно изолирана като в психиатрия стая, лишена от каквито и да е удобства. Един матрак с бели чаршафи на земята, дървена маса, избелял розов пластмасов стол и тънко одеяло бе всичко, което принадлежеше на новия ми дом. Зад импровизирана стена от плочки имаше малка тоалетна, слушалка за къпане и изкъртена мивка. Никакви огледала, хавлии и тоалетни принадлежности. Докато се чудех дали не съм попаднала в някакъв филм на ужасите, се появиха двама телохранители вампири и напълно третирайки ме като затворник, сграбчиха грубо ръцете ми и сложиха ръчна блокада срещу телепортация, после поставиха няколко камери в стаята и преди да излязат, оставиха една синя торба и една папка. Не ми пожелаха лека нощ. Зад гърба им вратата тежко се захлопна и се чуха няколко остри изписуквания отвън – предполагам аларма. Бях любопитна какво ми бяха оставили, затова отворих първо торбата и се подсмихнах на съдържанието ѝ – сапун, шампоан, четка за зъби и паста, гребен, долно бельо, един тъмносин гащеризон от някаква еластична лъскава материя и високи ботуши, няколко блузи от трико и чифт дънки. Находката ме зарадва. Мисълта да ходя мръсна с вечерна рокля на тренировки при Еир Теодор беше непривлекателна и отблъскваща. Не че сърцето ми се стопли от тази дребна придобивка, но определено дори и за секунда бях благодарна. Изкъпах се със студена вода, хвърлих роклята в торбата, подредих на масата чистите си дрехи, завих се през глава с одеялото и се молах да не сънувам. Кое не бе прието радушно от небесата и само след час се замятах на неудобния матрак, прекъсвайки на къси интервали един от ония сънища. Този път бях четиринайсетгодишна, хладнокръвна серийна убийца, удавяща жертвите си в леген за пране. След осмото убийство се отказах да се събудям и достигнах своеобразна градация – накрая момичето уби собствената си майка с кухненски нож, след като намаза филийката си с масло.

Прясната кръв по белите чаршафи ме принуди да се изкъпя и на сутринта. Тялото ми трепереше като на уплашена смъртна жена и от прочутото ми самооб-

ладание не бе останало кой знае какво. Докато се сушах в единствената хавлия, която имах, се наложи да си припомня и съдържанието на папката. Забраните, правилата, наказанията за неспазването им програмата ми на обучение, думите, които мога да изричам, действията, които водят до трупане на негативни резултати, времетраенето на определени мои ограничения. През идващата година щях да се срещам само с определени лица – учителите ми, моя Чистач (има се предвид Александър), кралицата и ако някой от Съвета на Наблюдателите пожелае да ме види. Допускаше се евентуално при мисии извън Академията да ми бъде разрешено да изляза от изолация, но само след изрично разрешение на кралицата или Наблюдателите.

Вратата се отвори и застанах очи в очи с мъжа, който щеше да е моят палач и моят спасител през следващата година. Въпреки голотата си, изправих гърба и си придадох вид на напълно спокойна и уравновесена. Гъстите му руси коси бяха небрежно пуснати по гърба, а на мургащото му лице беше изписана хладна усмивка. Беше облечен в тренировъчен костюм, абсолютно плътно прилепнал по невероятното му тяло, в ръцете си премяташе лазерен меч. Зад гърба му вратата се затвори с трясък и той се приближи ужасно бързо, дори за моето око.

– Диана Бедровска, облечи се по най-бързия начин, защото ще започнем с тренировка с лазерен меч.

– Еире...

Ръката му беше впита вече е рамото ми, а дъхът му облиза лицето ми.

– Нима вчера не прочете инструкциите, скъпа? Без разрешение... да заговориш висшестоящ. Обличай се и се благодари, че днес съм в добро настроение. Първо предупреждение. При второ ще бъдеш наказана.

Той рязко се завъртя и ме остави с горчив вкус в устата – от болка и неконтролируем глад за тялото му. Побъркана бях изцяло! Днес се очертаваше изумително тежък и мъчителен ден, а аз се тресях от сексуално желание! Проклетата да бях!

Гневно запратих хавлията в ъгъла на килията и бързо нахлузих костюма за тренировки, последван от ботушите. Нямаше с какво да вържа косата си, затова я преметнах през едното си рамо и излязох. Отпред стоеше неподвижен Теодор и когато ме видя, присви очи и ми кимна. Можех да говоря най-накрая.

– Готова съм, Еир Теодор.

– Прибери косата си. Не сме тръгнали на конкурс за красота.

– Съжалявам, но нямам с какво, Върховен.

Той изсумтя и мълниеносно бръкна в джоба си и измъкна лента за коса. Хвърли ми я също толкова галантно, както изрече следващите думи на сорейски:

– Ще тренираме навън. Приблечи се, да ни телепортирам.

Моето тяло до неговото. Не бях готова, но какво можех да направя? Какво ми ставаше днес?

Сведох глава и бавно се дотърсих до него. Сякаш загубил търпение, вампирът ме сграбчи с ръка и ме притисна към гърдите си, задействайки веднага с това телепортация.

Бяхме все още прегърнати, а сърцето ми щеше да счупи ребрата ми от тътена си. По тялото ми се разля огромна енергия и ни сграбчи като в невидима окова.

Наблюдателят се намръщи и ме отблъсна силно от себе си.

„Какво правиш, Диана? Трябва да овладееш тази слабост. Незабавно ме освободи.“

„Не знам как го правя, Върховен!“

Вампирът затвори очи и тогава пред мен светът като че ли се събра в една точка. Почувствах студ и жега едновременно, болка и удоволствие, утеха и жажда за борба.

„Отпусни се и ме остави да ти покажа. Донорската ни връзка е уникална и прекалено силна, за да стават нещата насила. Допусни ме в съзнанието си.“

Поколебах се. Страхът от оголване на съзнанието ми бе толкова парализиращ, че се наложи вампирът пак да ме подсети кой е.

„Това е заповед, Диана.“

Свалих всички защити и усещането за лекота ме нападна с неподозирана интензивност, искаше ми се да забравя коя съм, да престана да съществувам...

„Не се потапяй толкова дълбоко. Остави ме да прекъсна само връзката ни, която ни подчинява, и да изляза от теб.“

Не разбирах какво се опитва да прави, но ми беше безразлично. Бях щастлива и лека като перце. Отворих очи, защото той рязко излезе от съзнанието ми и празнотата ме принуди да реагирам с автоматично включване на телепатичните ми защити и студът отново си проправи път в душата ми.

– Абсолютно незряла си за нашата връзка. Ще се налага ежедневно да упражняваме контрол над нея. Иначе сме в голяма опасност. Наблюдателите рано или късно ще се усъмнят кой е Чистачът ти в действителност. Александър е твърде неблагоприятен, особено когато става дума за теб.

– Той добре ли е?

Теодор връза в мен погледа си и под напора на леда в сините очи затреперих. Макар студът да нямаше значение за мен. Дори и с минусите в Сибир.

– Не те интересува кой как е. Хайде, че имаме много работа с теб.

Огледах се най-накрая къде сме. Когато говорех с този сореец, в главата ми имаше за жалост само една-единствена мисъл – че искам да му бъде нещо повече от презрян донор и поверен затворник. Всъщност откакто се върнах в Сибир, усещах остро силната му негативна енергия, която той свободно демонстрираше по мой адрес. Бях пълна загубенячка, но продължавах да се надявам вътрешно на чудо. Той беше дал дума, а знаех, че когато вампир, и то Върховен от Първи ранг от Съвета на Наблюдателите, размахва обещание, то никога няма да бъде нарушено, най-малко от самия него.

– Ако не престанеш да се разсейваш в мое присъствие, ти обещавам да нахлувам в съзнанието ти и да нарушавам неприкосновеността му, когато пожелаея.

– Не можете да сторите това, Еире! – гневно казах и веднага ми се искаше да си бях прехапала езика.

Видях как той презрително се изсмя и се връза в съзнанието ми дори без да мога да отброя секунда време. Защитната стена беше срутена до основи и бях принудена да изтърпя гадното гъделичкане от шпионирането му. Отстъпих крачка назад, сякаш бих могла да се защитя. В следващия миг той напусна също толкова внезапно, както беше атакувал, и гръмогласно се засмя. Звукът отекна в го-

лото пространство и се връза в мен, рикоширайки като случаен куршум. Присвих се и за малко да изгубя равновесие и да падна в близката снежна пряспа. Леденият вятър обрули страните ми и ме накара да присвия очи срещу кикотещия се вампир.

– Много е приятно една жена да те желае толкова силно. За жалост ти си последната, с която мога да преживея някои от сцените, които видях. Но пък... съм впечатлен от толкова страст у теб.

– Вие... има закон за ненарушаване на...

Еир Теодор доближи на сантиметри от лицето ми своето и ме прекъсна грубо:

– О, нима Диана Бедровска дръзва да ми държи сметка за закони и правила? Моят събрат Парий е прав – ти си лицемерка и лъжкия. Но ти обещавам след година да изкореня от теб надменността ти, момиче, и да те науча малко на подчинение. Хайде, остави приказките и сантименталностите и да се захващаме за работа. Дръж!

В кратката ми се приземи лазерен меч. Наведох се да го взема и едва успях да реагирам на скоростната атака на вампира. Претърколих се в пухкавия сняг, без да мога да си взема оръжието и тъкмо навреме, за да видя забит дълбоко в снега, на половин метър от мен, меча на Теодор. Светлината на острието заблестя силно от белотата и за секунди бях като зашеметена. Достатъчно, за да получа силен шут в корема и да се нагълтам със сняг. Нямах време за самосъжаление, затова игнорирах болката и се изправих. Бях тромава и неуверена в дълбоките преспи и се препъвах, докато се пазех от нападащия вампир.

– Вземи оръжието си, Диана. Хайде, не ме оставяй да те ритам пак.

Вместо да се огледам и да преценя внимателно действията си, аз първосигнално се втурнах да изпълнявам подканата му. Той се изсмя и блокира изключително точно пътя към оръжието, пресрещайки ме с мощен удар в челюстта. Нямах никакви шансове срещу съкрушителното му кроше. Бях запратена на метри назад и ударих гърба си на една издатина в скалата зад мен. Беше чудо, че не ми строши гръбнака. Цяла седмица щях да ходя като препикано мушкато. И въпреки щастие то да остана като костна структура цяла, ужасната болка на натъртено ме ядоса. Това беше добре. Когато гневът ми ставаше главен герой, тогава успях да се изправя и да покажа, че не съм вече беззащитен човек.

Притежавах завидна бързина, справях се прекалено добре и с оръжие. Единствено не биваше да попадам в юмручна схватка със силен противник като Теодор и разбира се, под умела психоатака. Теодор рядко ме нападеше по втория начин, защото искаше да се фокусирам само над физическата си защита. Именно затова аз си позволявах понякога да отслабя умствената си защита, за да имам повече енергия. Така направих и сега. Поех риска да научи още нещо нелицеприятно за мен, но да не гълтам повече девствен сняг. Приведох се, за да поема няколко пъти дълбоко въздух и когато той опасно близо ме приближи, направих измамно ниско движение вдясно. Той се подведе и нападна в тази посока, докато тялото ми остро се завъртя на 180 градуса и избегнах сблъсъка на телата ни. Ето го времето, необходимо да се въоръжа. Той не успя да ме догони и първа грабнах захвърления меч. Задействах го и когато той замахна към откритото ми рамо,

успях да прехвърля меча навреме и да го блокирам. Беше учуден от хода ми и у мен се роди за кратко блаженство. Твърде кратко, за жалост. В крайна сметка той надделя и с изблъскване се освободи от блокадата на лазерите и с цялата си инерция ме блъсна с лакът в гърдите, след което замахна и успя да пореже бедрото ми. Отстъпих бързо далеч от обсега му, защото беше настървен за още болезнени удари. Притиснах леко кървящата рана с длан и след секунди усетих как бавно се затваря. Само драскотина, щастието беше на моя страна.

– Съвземи се, защото няма да те жаля повече. И утре ще си извън строя.

Отказах се да отвръщам на провокацията му и се съсредоточих върху определени идеи как да обърна двубоя в моя полза. Очите му ме следяха неотлъчно, а тялото му излъчваше онази омая, която целеше да ме разсее. Стегнах се и prestaнах да гледам нещо друго освен сините очи. По-скоро усещах движенията му, без да ги отчитам зрително, и тази тактика ми донесе скоро успех. Няколко мои атаки успяха да поразклатят набъбналото му самочувствие, когато реши, че е време да преустановяваме урока и да спрем да си играем на стражари и апаши. Нападенията ставаха все по-дръзки и опасни, а аз, въпреки безсмъртното си младо тяло, все пак почувствах странна умора в крайниците си.

– Еире, Вие ми влияете! – възмутена възкликнах и едва избегнах следващия коварен удар.

Теодор се отдръпна за миг назад и ме изгледа навъсено изпод вежди.

– Чудя се дали ще държиш сметка на някой Вторичен, че не се бие по твоите правила, а, госпожице? Или ще му обърнеш гръб нацупена, че смее да влиза неканен в съзнанието ти? Нима в града на Вторичните не си премери силите с някой местен?

Бях благодарна на глътката въздух, която вампирът ми даде с кратката пауза. Ироничните му намеци ме върнаха в спомените от онзи ден, когато отнех живота на Тредий и спътника му с помощта на сила, която не биваше да владее. Изникна отново онзи мъж и онзи влудяващ глас, който ме подчиняваше напълно на волята си. Отчаяно исках да разбера самоличността на тайнствения мъж и истината за произхода си. Но може би никога нямаше да се добера до тях?

– Да не би да онемя, Диана? Зададох ти въпрос, на който очаквам отговор.

Не исках да го гледам в очите и да го лъжа, но ако му спомена за някакъв тайнствен мъж, който ме подтиква да освобождавам смъртоносната си енергия, бях убедена, че можеше да си докарам нови беди на главата. Добих отново овнешка физиономия и спокойно казах:

– Еире, единственият Вторичен, срещу когото се наложи да използвам психическа защита, бе Главнокомандващата Тисион. Трябваше да я впечатля, за да събудя интереса ѝ и да я накарам да пощади живота на вампирите.

– И успя ли да събудиш интереса на Анита?

– Ако не бях успяла, никой нямаше да се върне жив оттам.

– Не преувеличаваш ли малко?

– Не, Върховен, ни най-малко. Тази жена не прилича на никое същество, с което съм имала честта да разговарям. Силата ѝ е противоестествена.

Той ме доближи заинтригуван, но аз отстъпих назад, защото се боях от меча в ръката му. Беше толкова подъл на моменти, че предпочитах да се предпазя за

всеки случай.

– Предпазлива си станала. Не бива да сваляш гарда и за секунда. Скоро ще започнем тренировки, с които ще ти прилагам и психоатака, но първо малко ще потренираш с Върховен Пьотр.

– Наистина ли? Не мога да повярвам, че лично ще ме обучава толкова силен вампир.

– Родена си с късмет, Бедровска. Не само че притежаваш девет живота, но и привличаш Наблюдателите като магнит. Очаквам скоро и други мои колеги да се включат в прословутото ти обучение.

Той най-накрая се раздвижи към мен. От усмивката му не беше останала и следа.

„Върховен, вие сте се срещали с тази Вторична и преди. Избегнали сте смъртта.“

Мечът му описа заплашителен полукръг около главата ми. Бях на косъм от лошо раняване. Защо го разпитвах? Темата беше болезнена за него. Какво целях да изкопча – информация или емоционално признание?

„Диана, заповядвам ти да преустановиш връзката си с мен и да се съсредоточиш върху движенията на оръжието ми, преди да те обезглавя по погрешка.“

„Простете, Еире.“

Тренирахме още няколко часа под обилния снеговалеж, без дори и думичка да си продумаме. Той повтаряше ударите, които бях подценила, и ги репетирахме, докато ги усвоя безупречно. Неусетно цялата се бях покрила със синини и леки травми, а костюмът ми беше заприличал на съдран от глутница бесни кучета. Като че ли Теодор изпитваше неимоверно удоволствие, когато ме притискаше с някоя хитра хватка и не ми позволяваше да се измъкна, без да ме рани. Нямаше да сломи духа ми. Вече беше обяд, когато чух отново гласа му:

– За днес достатъчно.

Бях на ръба на изтощението и посрещнах края на тренировката с шумна въздишка, което не остана скрито от зоркия поглед на Теодор.

– Ще те оставя в стаята да се преоблечеш и да хапнеш нещо набързо, след което ще бъдеш придружена до Върховен Пьотр. Следобед имате занимания. След вечеря ще тренираме в залата по бойни изкуства. Тъй като преподавателят по социални общества е зает през целия ден с редовните Преобразени, когато свършим около десет часа вечерта, продължаваш с него до полунощ.

До полунощ уроци? Нямаше да мрънкам. И без това какво щях да правя в килията си? По-добре да използвам тази година да завърша трансформацията си като нормален Преобразен. Не ми харесваше да съм все нередовната, ненормалната, асоциалната. Трябваше да се реабилитирам пред всеки един вампир, който бях предала или наранила.

Върховният явно не очакваше толкова хрисима реакция от моя страна и повдигна заинтригуван вежда, докато прибираще оръжието в мантото си, и коментира:

– Да не си болна?

Придадох си възможно най-сладката, невинна муцунка и се доближих до него.

– Не, Върховен. Не бих могла и да искам да се разболея. Ще очаквам с не-

търпение и вечерната ни тренировка.

– Надявам се да си в кондиция.

– Ще се постарая, Върховен.

Той ме прегърна може би малко по-нежно от друг път и плавно се телепортирахме в стаята ми.

Обядът ми беше отвратителен на вкус и едва го преглътнах, но нали бях дала обещание да бъда кротка и мила, не си го сложих на сърце. Очаквах с нетърпение да се видя с Върховен Пьотр. Изпитвах огромно страхопочитание към този могъщ сорец и за разлика от объркващия ме със страст Теодор, Пьотр възприемах като вампир, с чиято воля и съвети безпрекословно бе редно да се съобразявам.

Бях придружена от трима телохранители вампири до кабинета на Исия. Притеснявах се толкова скоро след Съвета да застана пред нея. Наистина изпитвах огромно съжаление за целия фарс, който спретнах, и срамът беше допълнителна екстра. Лицето ми беше подпухнало от юмруците на Теодор, което ме караше да се усещам съвсем изпаднала. Нямах фондъотен подръка, така че се налагаше да се примиря с външния си вид. Пък и какво значение имаше да се покажа за кратко читава, когато след няколко часа, тъкмо когато щях да придобия нормален вид, треньорът ми пак щеше да ме подреди като за реклама на боксов мач.

Вътре наистина ме очакваха Върховният и кралицата.

– Диана Бедровска, Кралице.

Телохранителите се поклониха и ме бутнаха на преден план. Сведох глава и изказах Исия да ги отпрати, преди да добия кураж да срещна погледите на вампира и Преобразената.

– Добър вечер, Диана. Тъкмо с Върховен Пьотр те обсъждахме.

Докоснах бързо с два пръста слепоочието си. Исия ми кимна усмихната. Направо си глътнах езика от изненада, защото те изглеждаха в страховотно настроение, нямащо нищо общо с нагласата ми. Вампирът ме доближи и усетих плавния му натиск в главата си.

„Нашата бунтовна, немирна принцеса се завърна. Защо се подложи на толкова висок риск?“

Имах няколко опции да отговоря и с бясна скорост обмислях коя е най-правилната. Направо забравих, че в момента общувах с най-стария телепат вампир. По лицето му се появи първоначално объркване, премина в гняв и завърши с кимване, сякаш разбираше вътрешната ми борба. Не откъсвахме поглед един от друг и между нас се стичаше много, много енергия. Главата ми се изпълни с напрежение и шум като от работещ неправилно хладилник.

„Уверявам те, Диана, че ние с Исия не стоим зад изпращането на Еир Кастелян и Еир Омуртаг на разузнавателна мисия във Варна. Научихме за нея едва когато те попаднаха в плен.“

„Прочетохте мислите ми.“

Той повдигна равнодушно рамене и ме потупа леко по рамото. Извинителен жест или състрадание?

„Извинявай, но те бяха толкова фрапиращо поднесени. Знам, че ако си в състояние, би ме излъгала отново, за да не разкриеш истинската причина да поставиш няколко безсмъртни същества в огромна опасност.“

„Върховен Теодор научи, че Еир Кастелян заподозря нашата донорска връзка. Опасяваше се, че той ще ни разкрие на Съвета и... ще има последствия.“

Исия се доближи до нас и каза с хладен тон:

– Виждам, че потънахте във важен разговор. Засега ви оставям. Налага се да се срещна с някои вампири и да обсъдим утрешната мисия. С теб ще си поприказваме отново утре, госпожице бунтарке.

– Кралице, бъдете вечна – казах с абсолютно безжизнен глас и се поклоних леко.

Имах чувството, че тя забеляза тънката ирония в поклона ми и бързо се изстреля от кабинета си.

„Не мога да повярвам, че Върховен Теодор е способен на подобна жестокост!“

Наблюдателят се отдалечи от мен и тежко се стовари на стола зад бюрото на кралицата. Блуждаещият му поглед ме накара да потръпна неприятно.

„Теодор е личност, с чието мнение се съобразява дори Исия. Единственият сореец, оцелял след директен сблъсък с Арвиел и Анита. Единственият вампир с уникалната дарба да изкривява за кратко времето и един от малцината енергийни хамелеони, които познавам лично. Върховен Теодор е бил винаги, вече десетки хиляди години, този, който категорично следва законите и ги прилага без следа от колебание. Неговата категоричност ни е озадачавала, защото всеки индивид изпада някога в ситуация, в която действа не според правилата, а според емоционалната си потребност. Имало е случаи, за които сме били сигурни, че ще се пречупи, но той е устоявал упорито дори на провокации от наша страна. С времето свикнахме да го възприемаме като този, който не греши и не чувства; като вампира, с който шега не бива; като закона на расата ни в най-чистия му вид; като съвестта на бившата сорейска раса. Ето затова, когато при нашата първа среща прочетох мислите ви и установих, че не кой да е, а именно Теодор е установил забранена донорска връзка между Наблюдател и Преобразен, бях толкова шокиран, че и за секунда не си помислих да докладвам за вас. Дори признавам – изпитах някакво вътрешно удовлетворение, че безгрешният и велик Теодор се е поддал на кръвното изкушение от едно човешко създание, неподозиращо каква невероятна сила притежава. Представи си какъв шок и едновременно с това наслада ме сподобиха при откритието, че отгоре на всичко тази Преобразена е бъдещата кралица. Една от рода Бедровски. Защото, не знам дали знаеш, но последната донорка на Теодор беше също потомка от рода Бедровски.“

„Господи! Не подозирах, че Бедровски е толкова разпространен род. Значи Миелиса..., донорката на Теодор, е била родственица на Исия?“

„Да. Тя също притежаваше силни дарби. Като цяло потомствената линия е изключително продуктивна на кандидати за преобразяване.“

„А преди Исия кой е носил нейната титла?“

„Преди Исия имахме крал – Ерик Семераден.“

„Що за име! Какъв е бил по народност?“

„Викинг. Но не смятам, че беше успешен и далновиден крал. Прекалено много агресия таеше този толкова студен и грамаден русокос Преобразен. Съветът на Наблюдателите така и не се сработи с него. Особено ожесточени търкания

имаха с Теодор.“

„Интересно. Върховен Теодор явно обича да се противопоставя на властта на Преобразените.“

„Не си справедлива. Когато говорим за Семераден, всеки упрек не е достатъчен.“

„Има ли начин да се премахне неудобен крал от Съвета?“

„Законно?“

„Естествено.“

„Не.“

„Защо ми разказахте тези неща за Върховен Теодор?“

„Да осъзнаеш сложната ситуация, в която се намирате и двамата. Връзката Наблюдател – Преобразен е абсолютно забранена. И причината не е в проста заповед, издадена против съботна скука, а защото последиците са твърде неприятни и за двете страни.“

„Върховен Пьотр, обяснете ми най-накрая защо е толкова неприемливо да се обвързвате в донорство с Преобразен?“

За миг погледът му се зарея безцелно и през мен като че ли премина мощна вихрушка от мъка и отчаяние. Бях разтърсена от странното и нелогично чувство, но запазих хладнокръвната си физиономия, защото отчаяно исках да разбера кое е толкова страшното на една такава връзка.

„Диана... ние, Наблюдателите, сме коренно променени вампири и не приличаме физиологично на събратята си. Различаваме се съществено дори от вампирите от Първи ранг. За жалост нямам право да ти разкривам причината за това. Встъпвайки в най-високата за един вампир длъжност, ние се изменяме с годините, като най-характерното е, че рядко имаме нужда от кръв, за да поддържаме метаболизма на телата си. Това, естествено, се отнася, когато сме в нормалното си жизнено състояние, т.е. ако бъдем ранени или сме енергийно изчерпани, тогава както и всички останали вампири, остро имаме необходимост от кръв. Предполагам, си запозната, че донорската връзка сближава човека с вампира. Тази тенденция е по-силна, ако донорът е Преобразен. А когато вампирът е Наблюдател – тогава става неконтролируема.“

„Извинете, че ви прекъсвам, Върховен, но и Върховен Теодор използва няколко пъти тази дума. Какво имате предвид точно под неконтролируема връзка?“

„Когато вампирът премине трансформация и е готов да пие от донора, той установява с него и психическа връзка, предава му голяма част от емоциите и енергията си. Понякога между обикновена донорска двойка може да се стигне до неприятно нараняване, дори осакатяване. Един нетрансформиран Преобразен притежава доста стихийна енергия, която, съчетана с тази на един Наблюдател, се получава... термоядрена реакция. Първата причина да не се допускат подобни връзки е именно невъзможността на моменти да се контролира подобна връзка от единия или от двамата. Друга не по-малко основателна причина е, че ако единият бъде убит, незабавно умира и неговият партньор.“

„Мислех, че това не е истина“ – не се стърпах да изразя вълнението си от потвърждаването на това твърдение.

„За жалост е така. Преобразените често са подложени на риск при многоб-

ройните си битки с Вторични и...“

„Този риск не е допустим за един могъщ Наблюдател.“

„Има и по-второстепенни пречки пред една такава връзка – Наблюдателите трябва да са емоционално стабилни и независими от останалите, за да са обективни във важните решения, които се налага да вземат ежедневно.“

„Малко трудно си представям Върховен Теодор като емоционално нестабилен“ – не без ирония казах и погледнах прямо вампира.

„А как би изтъкувала неговото решение да въвлече Еир Кастелян и Еир Омуртаг в самоубийствена мисия, ако не е бил принуден да брани живота и реномето си? Както и твоя, между другото. Да не забравяме, че сте като скачени съдове.“

Исках да протестирам, но той направи знак с пръста си, допрян до главата, да помисля, преди да реагирам емоционално. Това и направих. За което съжалих горещо. Поставих се на неговото място. Представих си, че аз съм Теодор и съм нарушил за първи път законите на расата си. Отвратен съм. После някой научава за моето прегрешение. Някой, който е близък с кралицата и Съвета, който има власт да ме унищожи. Всички вампири са готови да умрат, ако им заповядам това. Кралицата ме избягва, ако се налага да ми противоречи. И изведнъж, заради един човек, съм поставен в клопка. Емоциите бързо вземат връх в мен и ме карат да... се възползвам от властта и силата си.

Дишането ми се учести и сърцето ми бясно захлопа. Видях как вампирът с разбиране ме погледна и се отпусна.

„Той ще премахне всеки, който знае за нас. Защото не съществува друга опция. Беше ми казал преди време, че някога ще разкрие пред Съвета истината, но сега осъзнавам, че това е абсолютно неприемливо. Особено за него. Сореецът, по който всички се равняват и пред чиято власт и сила се прекланя дори кралицата. Фарс! Той няма да се спре, докато не елиминира Еир Кастелян. Както и всеки друг, който открие истината за моя Чистач.“

Погледнах отново Пьотр и се разтреперих силно от следващото си прозрение.

„Вие също сте застрашен, ако той разбере.“

Сореецът се усмихна и ме стисна за ръката, предавайки ми успокояваща енергия. Като след електрошок, напълно се отърсих от вцепението си.

„Няма да ви издам на никого. Напротив, полагам усилия никой друг да не се усъмни във вас. И не защото се страхувам от Теодор. Първо, защото той не би ми посегнал, и второ, все пак и аз имам някои други оттренирани номерца в джоба. Истината е, че го уважавам прекалено много, а и съм убеден, че ти не си обикновена Преобразена. Виждал съм как силата ти е в състояние да промени за секунди вида си и да те предпази напълно инстинктивно дори от теб самата. Сякаш в теб живее още някой и срещу него никой от нас няма шанс.“ Думите му пробиваха бавно пелената от гъста мъгла, разстелила се пред очите ми. Някой искаше да влезе в съзнанието ми и аз остро се съпротивлявах на напора. „Какво ти има, Диана?“

Тръснах глава и се усмихнах измъчено на вампира, докато отчаяно изблъсках чуждото съзнание. Не сега!

„Кой се опитва да влезе в съзнанието ти? Очите ти веднага промениха цвета

си, а и напрежението от нашата връзка стана изведнъж огромно.“

„Може би е Върховен Теодор, но аз го отблъснах.“ „Добре. Нека да се съсредоточим върху урока ни. Прекалено много време изгубихме в приказки.“

„Изненадахте ме с вашето приятелско посрещане. Очаквах да ме порицавате дълго и да се държите студено с мен. Но ви благодаря, че споделихте с мен толкова важна информация относно Върховен Теодор.“

„Твоето наказание е изтерзаната ти съвест, Диана.“ Бях удивена колко е прав той. Но нима можеше да се очаква от толкова стар вампир друго освен болезнено открита мъдрост?

Урокът с Пьотр бе дълъг, но не ме натовари изобщо. За разлика от Еир Даниел, Наблюдателят не ме оставаше да изгървам от контрол енергията си. Задачите, които ми поставяше, бяха сравнително елементарни, но аз полагах огромни усилия да се представя добре. Моето престараване на моменти предизвикваше по някоя-друга уж скрита усмивка у Наблюдателя, но като цяло ясно долавях неговата симпатия към мен. Идеше ми да вия от щастие, че не всички са готови да ме разкъсат заради греховете ми. На едно от упражненията леко се напрегна, когато аз, без видимо усилие, го изпълних, но много бързо възвърна хладнокръвието и усмивката на лицето си. Опитах се да запомня в какво се състоеше и да го разнищя по-късно в килията си. Необходим е винаги анализ на последователността и логиката на направените упражнения, за да се постигне желаният резултат, чух няколко пъти днес. И нито един упрек!

Загубих представа за изминалото време, но Върховният изведнъж ме изтръгна от кратката почивка, при която се бях вгълбила, казвайки на глас:

– За мен беше наистина удоволствие да те обучавам днес, Диана, но времето доста бързо се изниза и се налага да спрем.

Гласът му успя да ме стресне и да ме върне в реалността. Прехапах устни и се усмихнах криво. Трябваше да му задам следващия въпрос, макар разумът да ме молеше да не насилвам късмета си.

– Върховен Пьотр, простете дързостта ми, но... как е Александър след... Не мога да стоя в неведение. Мисля постоянно за него и дали е добре.

Вампирът изтри сякаш с гума ведрата физиономия от себе си и ме фиксира с традиционния за вампирите непроницаем хладен поглед.

„Върховен Александър от Трети ранг работи усилено в лабораторията си. Възстановен е след премеждията ви в Ораторг и очаква с нетърпение да те види. Но се налага първо да получиш разрешение.“

Нещо в мен заплашваше от радост да се пръсне по шевовете. Тялото ми завибрира от силния прилив на еуфорично щастие. Дори не ме стресна официалният му тон. Той му бе баща все пак!

„Мисълта, че е ранен и в опасност, ме накараха да действам като човек, когато не познавам.“

Върховният вдигна ръка и плахо докосна лявата ми страна с върха на пръстите си. Студенината на допира беше толкова приятна след опустошителните емоции в мен. В отговор затворих очи блажено и се оставих на неочакваната милувка.

„Диана, ти не си човек вече.“

„Не съм, така е“ – въздъхнах и отворих очи, срещайки неговите.

„Александър е невероятен щастливец, защото има любовта ти.“

„Нямам по-близък от него. И бих нарушила всички закони, ако трябва, но няма да позволя никога да ми го отнеме.“

„Дръзка и смела. Диана Бедровска. Всъщност съжалявам за отнетата ти титла. Но... кралицата е права – ти си прекадено неуравновесена и твърдоглава, за да поемеш толкова важна роля, ако нещо и се случи. Силата е недоразвита и имаш нужда от по-добър контрол над себе си. И все пак в мое лице винаги ще имаш съюзник. Дори само защото си другата половина на моя син. Ако можех и аз да изпитвам подобни чувства.“

Бях сацисана от невероятната изповед на Върховния и абсолютно неспособна да издам какъвто и да е звук, преглъщах мъчително и изчаках да излезе от емоционалното си затъмнение.

„Ние, вампирите, не сме в състояние да изпитваме истински чувства.“

Бях готова да споря с него, но се спрях. Учудвах се на магарешката им упоритост да отричат очевидни истини за расата си. Пък после тръбят, че били повисшата раса! Бях чувала измислици и по адрес на мелезите, но сама се убедих, че думите на вампирите не бива да се вземат винаги за чиста монета. Александър изпитваше чувства. Теодор изпитваше чувства. Калоян изпитваше чувства. Всички те изпитваха чувства.

„Ще продължим ли утре, Върховен?“

Вампирът изненадано втренчи в мен хипнотизиращите си очи и когато аз устоях, макар и мъчно, на силата им, се засмя.

– Утре те чакам по същото време в моя кабинет. Но телохранителите ти ще бъдат уведомени за това, разбира се. Не се разсейвай, Диана, ако целта ти е да възвърнеш старото си положение и доверие сред нас.

– Ще се постарая да не ви разочаровам повече, Върховен Пьотр, и ви благодаря, че сте толкова внимателен към мен.

– Лека нощ, Преобразена.

– Бъдете вечен, Наблюдателю.

Пред врата ме чакаха като статуи два мускулести вампира воители. Когато ме съзряха, единият ми сложи отново антителипортатор на китката и ме побутна не толкова нежно пред себе си. Без да роптая, последвах другия, който вървеше на две крачки от мен. Разговорът с Пьотр ме разчувства и ме накара да се отпусна малко. Отделно бях щастлива, че Александър е добре и скоро ще се видим.

Бях доведена до мрачна и студена зала за гости, отрупана с невероятно кичозни мебели и странни архитектурни колони и тапети. Вратата зад гърба ми се затвори и останах сама да се дивя на обстановката около себе си. Когато изведнъж до мен се телепортира непознат вампир, бях на път да реагирам като човек и да извикам от уплаха. За щастие, си спестих срама от подобна реакция и само леко отстъпих назад. Наведох глава и изчаках непознатия да се представи. Изглеждаше ми смътно познат, но нямах представа откъде.

– Добър вечер, госпожице Бедровска! Дано не съм ви стреснал, но за жалост ме задържаха и закъснях малко.

Когато продължих да мълча повече от необходимото, вампирът продължи:

– Аз съм Страцимир от Втори ранг и ще ви преподавам социални общества. Виждали сме се в училището за Преобразени в Пловдив.

Вдигнах глава и се опитах да скрия вълнението си от чутото. Вдигнах два пръста до слепоочието си.

– О, забравих, разрешението. Може да говорите свободно.

– Толкова се радвам да срещна познато лице. Простете, но в първия момент не ви разпознах, Еире.

– Не сме разговаряли дори. Нормално е да забравите бързо лицето ми.

Хм, да забравя нечие вампирско лице не беше лесна работа с тяхната натрапчива магнетична външност. Пък и този вампир преподаваше на доста от Преобразените тогава и всички до един имаха положително мнение за него.

Висок, добре сложен, със светлокестенява къса коса, черни очи и невероятни скули. В добавка притежаваше от ония хипнотизиращи, гърлени гласове, които те карат да си забравиш името. Е, далеч не можеше да се мери с господин перфектния Теодор или с Александър, но не беше и за изхвърляне.

Той чакаше търпеливо да кажа нещо, а аз пак се отплеснах в грешната посока. Деня, в който щях да се отърва от донорството си с Теодор, щях да го запомня с умиление щастлива.

– Аз... знаете сигурно, че изтърпявам наказание.

– Бях информиран още сутринта от Съвета и помолен да поема индивидуалното ви обучение.

– Бях започнала да чета една книга – „Кратък обзор на вампирската история“, но така и не намерих време да я довърша. Боя се, че знанията ми по социологията на обществата са твърде оскъдни.

– Нали затова съм тук – засмя се вампирът и по гърба ми полази леко енергията му. – Нека си намерим удобно местенце в тази малко... неприятна стая и да видим какво знаеш първо за Преобразените.

– За Преобразените ли? Изненадахте ме, Върховен, защото обикновено темата се избягва.

– Така ли? Вие току-що ми споделихте, че не сте посещавали мои часове, нито при мой колега.

– Дочух нещо подобно от разговор между Преобразени.

Той се настани на един огромен фотьойл от червен плюш и ме покани на съседния в розово.

През следващия час в очите му често съзирах проблясъци на любопитство и макар разговорът ни да течеше относително свободно и уж неангажиращо, нито за миг не свалях гарда, така да се каже. Той умело замаскираше неудобни въпроси и обяснения с използването на традиционния си учителски подход – пускаше ми закачлива доза енергия, целяща да ме отнесе в облаците и да се разприказвам. Смятам, че трябваше да се постарая повече, за да ме впечатли. Придадох си вид на леко унесена и надянах маската на ухилената идиотка. Както винаги, сработи и вампирът по-смело започна да ме обработва. Познавам ли в детайли закона на донорството? Трябва ли да се промени начинът на обявяване на претендент? Необходимо ли било Преобразените да се „заличават“ от външния свят?

Все повече въпроси, все повече обработваща енергия, все повече бях озада-

чена от новия си учител, който влезе в ролята на интервюиращ съдия. Уморих се да внимавам за всяка дума, която излизаше от устата ми и се молах да приключваме скоро. Предпочитах да се пържа в отровните прегръдки и да ям яките крошета на Теодор, отколкото да си меря приказките. За жалост през следващата година тези ще са най-малките от проблемите ми. Но проклета да бях, ако отново се провалях като неудачна хлапачка. Имах цялото време на света, за да постигна целите си. Сега бе време, в което се налагаше да лазя по-ниско от тревата и да заслужа отново доверието и титлата си. Всеотдайност, послушание, търпимост, усилие, преданост, изпълнителност, хладнокръвие – седморката на Диана!

Все пак отговорих на повечето въпроси искрено, изключвайки факта, че се правех на умряла лисица. Какво да му кажа иначе? Извинете, ама ако се напъна, ще ви накарам вие на мен да се подчинявате и да ми отговаряте захласнато на тъпите въпроси.

И изобщо, мислите ми можеха да бъдат излишно самоуверени или цинично изтъкващи. Бях се докоснала до част от „забранените си сили“ и ония мигове на неконтролируема, но сладка мощ ме караха да потрепвам като след подкосяваща дъха целувка. Буквално се пренесох в момента, когато атакувах психически онези двама нещастници Вторични и бях размекнала мозъците им.

Страцимир тъкмо усмихнато ми обясняваше как един вампир не бива да подчинява без изрична заповед от Съвета човек със специални гени и да го прави импулсивно донор.

През това време съзнанието ми се пресегна към спомена за непознатия мъж, който успяваше да пробие телепатичните ми защиты и който ме подтикваше да освободя онзи скрит потенциал, който явно дремеше някъде в мен. Бях привлечена и ужасена от това същество, което беше в състояние да си играе с волята и рефлексите ми. Беше ли реален, или съществуваше единствено в обременения ми мозък? Кой беше той и откъде притежаваше тази невероятна мощ?

– Диана, за днес приключихме и се надявам, че следващия път, като се видим, ще си изучила по-подробно най-вече закона за донорството, за да е поинтересен разговорът ни. Ще предам да ти осигурят някои учебници и пособия за водене на бележки.

Излязох с усилие от спомените си и забелязах, че вампирът ме гледа отново с интерес, като че ли пред него беше изтиposан музеен експонат от бъдещето.

Поклоних се почтително според протокола и казах:

– Бъдете вечен, Върховен Страцимир, и до скоро виждане. Ако не е нахално от моя страна, бихте ли предали моите почитания на Еир Даниел от Втори ранг. Предайте му още, че ми липсват уроците ни.

– О, ще му предам.

– Благодаря ви. Лека нощ, Върховен.

Вампирът ми кимна усмихнат и се телепортира веднага след това. Като по команда влязоха бавачките ми и ме информираха, че часът е 12 в полунощ и Върховен Теодор вече ме чака в стаята си. Огледах се в едно огледало на отсрещната стена и съзрях перфектно изглеждащата си персона. Хубавото на новите ми гени бе, че дори танк да беше минал през мен, не губех лесно тена си и бързичко ми се губеха синините.

Дълъг ден, а сега ми се очертаваше и дълга нощ. Дали щяха да ме оставят да спя изобщо?

Върховен Теодор беше облечен в бяло кимоно и снежнобели мокасини. Косата му бе вързана на стегната опашка на тила. В ръката си държеше едно обикновено дебело корабно въже.

Вампирите телохранители се оттеглиха след обичайните салтанати и останахме мълчаливо гледащи се един друг. Деляха ни само около два метра, но дори от подобно разстояние миризмата на Чистача ми бе толкова натрапчиво неустойима за мен, че определено, ако имах избор, бих избягала като последната страхливка! Той присви очи и ме огледа бавно преценяващо, докарвайки ми състояние, близо до инфаркт на миокарда. Колко жалко, че никога не бих имала удоволствието да изпитам такъв.

– Чудя се къде да си спретнем среднощния дуел. Някакви предложения, Диана?

Огромна енергия се изля върху мен и колкото и да се бях подготвяла вътрешно за изненади и коварни вампирски номера, се задъхах от усилие да дишам и се приведох напред. Тялото ми политна към неговото от инерцията и се озовах в ледените му ръце. Той ме задържа на милиметри от туптящото си сърце, без да ми позволява допир. Стоманеният му захват със сигурност оставяше следи по кожата ми, но болката, която ме разкъсваше, не идваше от приложената физическа сила. Вампирът бе навлязъл в съзнанието ми грубо и в главата ми изпищяха хиляди стържещи звуци от вероломната му атака. Освободи ме от близостта си. Бях отново на дистанция от него, но тя бе толкова измамна и нереална. Ако се пресегнеше, щеше да достигне и душата ми, поднесена на тепсия.

Той си играеше с въжето, усуквайки го като примка за бесене, и в погледа му можех да срещна онази тъмна и страшна присъда на палача към неговата беззащитна жертва. Опитах се рязко да си поема въздух и да задържа прилива на моята собствена ответна, неразумна енергия.

„Огромната сила, която притежаваш, се комбинира неподходящо с моята и ако не овладеем донорската си връзка, много скоро ще бъдем и двамата обезглавени.“

Погледът ми не можеше да се откъсне от примката, която вампирът изнервящо поклащаше пред очите ми, докато остро дълбаеше с енергията си мозъка ми. Пот рукна от всяка моя пора и с изненада установих, че не мога да избърша капките, потекли по лицето, защото ръцете ми трепереха неудържимо. Бяха ми омръзнали наказателните уроци на Теодор, но този път силата му изливаше в устата ми горчилка, изражението на лицето му бе по-скоро тъжно, отколкото жестоко, жестовете му издаваха за първи път неувереност. И все пак психоатаката бе достатъчно силна, за да потече кръв от носа ми.

„Продължавате да ме наказвате за нашата донорска връзка. Готова съм да понеса и тази вина, ако се налага. Ще понеса всичко, което ми заповядате, Върховен. Дори това, което желаете, да е смъртта ми, но не мога да преживея ненавистта ви.“

Той впери в мен сините си кристални очи и рязко отдръпна атаката си.

„От тук нататък тя е единствената, която ще бъде специално за теб. Заради

оцеляването ти извърших най-големите престъпления спрямо расата си. Накара ме да мразя себе си. Знаеш ли какво се изисква, за да накараш един вампир да изпитва това?“

Вече не можех да разпозная красивия сореец. Цялото му излъчване се изкриви от силен гняв и когато следващите му думи на сорейски излязоха със свистене изпод стиснатите бели устни, сърцето ми искаше да спре да бие.

– Ще те тренирам, докато се молиш за милост, ще пия от кръвта ти, когато скимтиш от жалост пред мен, ще пречупвам силата ти, докато плачеш с кървави сълзи, ще те накарам да съжаляваш, че си посмяла да се родиш. Ако не друго, ще подаря на Съвета чудовището, което ще се пръкне от теб. По дяволите, не мога днес да си губя времето с теб, когато отряд от мелези ме чака да поемаме на път. Майната ѝ на Исия. Охрана!

Заотстъпвах назад, напълно неспособна в момента да разсъждавам къде и защо съм. Бурята от противоречиви емоции ме извади от равновесие, въпреки вътрешната ми борба да запазя хладнокръвие и да не се огъвам пред него.

Вампирите влязоха, сякаш гореше цялата проклетата планета под краката им и насочиха лазерните си мечове към главата ми.

Да защитават Теодор от мен? Щеше ли да дойде ден да застана до него като равна?

– Изведете я оттук и я закарайте в стаята ѝ. Налага се спешно да тръгна. Не мога повече да си губя времето с... това. Ще се върна до два дни. Предайте на кралицата.

Наблюдателят хвърли в краката ми въжето и след като ме изгледа презрително, излезе, без дори думичка да ми каже.

Единият от телохранителите ми подаде кърпичка. Сетих се за кръвта по лицето си и я взех с благодарност. Той отмести очи от мен и изчака да се почистя, преди да ми направи знак безмълвно да вървя пред него.

Килията ми беше студена, неприветлива и колкото и да не мислех за противоречивите събития от днешния ден, те се връщаха отново и отново в главата ми. Съблякох се и се оставих на студената вода да отмие потта и кръвта от мен. По тялото ми като че полазиха хиляди мравки, но усещането не бе от неприятните. Затворих очи и продължих да се обливам с още по-студена вода. Понесох се сякаш на невидими криле, задвижвани от нищото, размахвах голите си ръце в ледения порив на вятъра. Летях. Устните ми скърцаха от вледенените капки слюнка, сърцето ми биеше по-бавно откогато и да било. Бях близо до екстаза на пълното спокойствие.

Тогава ме разтърси присъствието на нечий ум в главата ми. Опитах се да го отблъсна яростно, но бях закъсняла с по-ефектните защити и явно отпускането ми е предизвикало и падането на основните ми инстинктивни блокади срещу телепати.

„Прекалено късно е да се бориш с мен, Преобразена. Хайде, няма да навлизам дълбоко в теб и да крада мислите ти. Дай ми обичайния достъп да си поприказваме само.“

Исках да отворя очи, но те упорито отказваха да се подчинят и си оставаха като слепени с лепило. Познатата сянка с качулка изникна и какво бе учудването

ми да осъзная, че този мъж носеше обичайни дрехи на вампир!

„Вампир ли си? Кой си ти и как успяваш да премахнеш всичките ми защити?“

Той беше вече до мен, тялото му излъчваше толкова хлад, че устните ми затракаха, което го накара да се разсмее. Гласът в главата ми отекваше силно, зловещо.

„Аз съм такъв, какъвто си ме представяш. Вампир, човек, мелез, Вторичен – какво значение има? И изобщо не полагам кой знае какви усилия да премахвам защитата ти.“

Бях изненадана от последните му думи и объркана от неясното значение в тях. Той посегна скоростно и улови ръцете ми в своите.

„Нека ти спестя излишните притеснения, Принцесо. Дали ти харесва, или не, ти си моя. Казах ти го преди време, когато още не знаеше коя си. Само ти напомням, че колкото и да се бориш с мен, ще загубиш.“

Силен гняв се надигна в мен и успях да се отскубна от железния хват на ръцете му. Но както в кошмарите, нямаше къде да избягам и да се скрия. Бях все пак в моето съзнание. Той не направи опит да ме доближи повече, но смехът му се връза като меч в плътта ми и режеше дълбоко.

„Какво искаш от мен, по дяволите!“

„Само да те опозная. Скоро ще се видим лично и тогава ще научиш кой съм. Удоволствието ще бъде безкрайно за мен.“

„Няма как да се видим скоро, освен ако не си някой от шибаните лакеи на кралицата.“

„Какъв език имаш само. И кое може да попречи на знаменателната ни бъдеща среща?“

„Не съм претендентка на Преобразените вече. Кралицата оттегли избора си.“

„Интересно.“

Ръката му обви скулите ми и с привидна нежност пръстите му се свиха върху устните. Искаше ми се да отскубна ръката му, да сваля качулката и да срещна най-накрая очите на мистериозното същество, което ме преследваше натрапчиво.

„Дори не се налага да се напругам да чета мислите ти. Когато назрее моментът, ще се любоваш дълго на лицето ми, Преобразена. Дотогава мечтай.“

„Махни се от главата ми!“

„И ако не го направя, какво следва? Защо не се успокоиш малко. Няма да те нараня. Каж ми, защо не си любимата принцеса на Преобразените?“

„Заради... извърших престъпления спрямо вампирските закони.“

„И не отнеха живота ти?“

В ноздрите ми се впи невероятно съблазнителната му миризма. Все едно пред мен стоеше не проекция на съзнанието му, а жив човек. Или вампир. Какво то и да е. „Очевидно съм наистина важна за тях.“

„И още как.“

„А за теб важна ли съм?“

„Ти си тайната константа, която ще върне баланса в уравнението.“

Сърцето ми изведнъж полудя, блъскайки бясно кръвта ми из вените. Усещах как мъжът ми предаде някаква вълна от успокояваща енергия, но бе късно. В един

момент успях да отворя най-накрая очите си и да осъзная, че се намирам на мокрия под в импровизираната си баня, заливана от ледена вода. Тялото ми трепереше, бях посиняла и от носа ми се стичаше река от алена кръв. Като хипнотизирана наблюдавах как все повече и повече кървях, пред очите ми бавно, но сигурно се появяваха черни петна.

Помня, че някакъв далечен шум искаше да ме изтръгне от приятния унес, но на мен ми харесваше блаженото потапяне в тъмнина и се съпротивлявах.

Нечие тяло ме притисна силно към себе си. После ми стана топло и приятно. А най-накрая се отпуснах и заспах.